

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Gabriely Vršanské a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: J. P.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Richardem Třeštíkem, advokátem se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Masarykova č. p. 43, PSČ 400 01, **proti žalovanému: O d v o l a c í m u f i n a n č n í m u ř e d i t e l s t v í**, se sídlem v Brně, ul. Masarykova č. p. 31, PSČ 602 00, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 24. 5. 2012, č. j. 6019/12-1300-506002,**

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 24. 5. 2012, č. j. 6019/12-1300-506002, **se pro vady řízení z r u š u j e** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je **p o v i n e n zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 17.036,-Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 24. 5. 2012, č. j. 6019/12-1300-506002, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti dvěma rozhodnutím Finančního úřadu v Děčíně (dále jen „správce daně“) ze dne 10. 11. 2011, a to jednak č. j. 172487/11/178912501008, o odvolání, kterým byla žalobci k jeho odvolání vůči dodatečnému platebnímu výměru správce daně ze dne 13. 12. 2010 dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí roku 2007 ve výši 411.187,-Kč a penále ve výši 82.237,-Kč, a jednak č. j. 172590/11/178912501008, o odvolání, kterým byla žalobci k jeho odvolání vůči dodatečnému platebnímu výměru správce daně ze

dne 13. 12. 2010 dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2007 ve výši 370.032,-Kč a penále ve výši 74.006,-Kč. Současně se žalobce domáhal, aby soud zrušil i obě rozhodnutí správce daně o odvolání ze dne 10. 11. 2011 i oba dodatečné platební výměry správce daně ze dne 13. 12. 2010.

Na tomto místě soud podotýká, že dne 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. Podle ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s ust. § 5 a § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o finanční správě se od 1. 1. 2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství.

Žalobce v žalobě uvedl, že dne 22. 3. 2010 u něj správce daně zahájil daňovou kontrolu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí až 4. čtvrtletí roku 2007 a leden až prosinec roku 2008, přičemž správce daně žalobci nesdělil žádné důvody, které jej k zahájení daňové kontroly vedly. Dne 23. 11. 2010 správce daně seznámil žalobce s předběžnými výsledky svých zjištění a poskytl mu lhůtu do 8. 12. 2010, aby se k těmto zjištěním vyjádřil. Dne 7. 12. 2010 (pozn. soudu – žalobce nesprávně uvádí rok 2012) žalobce zaslal prostřednictvím svého zástupce své vyjádření k výsledkům zjištění správce daně, a to elektronickou cestou. Na základě domluvy se svým právním zástupcem, aby se předešlo možným nedorozuměním, se pak žalobce dne 8. 12. 2010 dostavil ke správci daně, aby mu sdělil, že nadále bude zastupován svým současným právním zástupcem a že ten podal jeho jménem k výsledkům kontrolních zjištění vyjádření. Správce daně místo aby respektoval danou skutečnost, přesvědčili nezkušeného žalobce k sepsání protokolu, v němž uvádí, že nemá žádné důkazní prostředky a že další kroky bude činit až v rámci odvolání. Bezprostředně po ukončení jednání se žalobce telefonicky spojil se svým právním zástupcem, který po zjištění, že byl při daném jednání správcem daně zcela ignorován a že bylo ignorováno i jeho podání z předešlého dne, se telefonicky se pokusil spojit s kompetentním pracovníkem správce daně, což se nepodařilo, neboť spojovatelka mu sdělila, že pracovníci správce daně jsou ve stávce. Pracovníci správce daně přitom přerušili svoji účast ve stávce pouze na dobu nezbytnou k přesvědčení žalobce k podpisu daného protokolu ze dne 8. 12. 2010, což považoval právní zástupce žalobce za absurdní situaci, a proto elektronicky i písemně jménem žalobce správci daně sdělil, že trvá na svém vyjádření ze dne 7. 12. 2010. Správce daně však zcela pominul vyjádření právního zástupce žalobce ze dne 7. 12. 2010 a vyjádření žalobce ze dne 8. 12. 2010 a mj. vydal dva výše citované dodatečné platební výměry ze dne 13. 12. 2010.

V návaznosti na právé uvedené pak žalobce namítl, že postupem správce daně byl obejít zákon a porušeno právo žalobce vyjádřit se před skončením daňové kontroly k výsledku uvedenému ve zprávě o daňové kontrole, ke způsobu jeho zjištění a navrhnout jeho doplnění. Dané pochybení správce daně pak dle žalobce nelze zhojit v odvolacím řízení, a proto je nutné, aby soud zrušil všechna rozhodnutí žalobcem uváděná v petitu žaloby.

Vedle toho žalobce namítl, že daňové povinnosti k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí a 3. čtvrtletí roku 2007 mu byly vyměřeny po marném uplynutí prekluzivní lhůty uvedené v ust. § 47 zákona č. 337/1992, o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „starý daňový řád“), a to s ohledem na nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07, když při zahájení daňové kontroly mu správce daně

nesdělil důvody k jejímu uskutečnění, a proto lhůty pro doměření daně za výše uvedená dvě zdaňovací období uplynuly, a to ve vztahu ke zdaňovacímu období 2. čtvrtletí roku 2007 dnem 30. 6. 2007 a ve vztahu ke zdaňovacímu období 3. čtvrtletí roku 2007 dnem 30. 9. 2007.

Dále žalobce namítl, že ve vztahu ke zjišťování skutkové podstaty věci byly jeho možnosti omezeny v důsledku jeho postavení soukromé osoby, která nemá žádné pravomoci umožňující zjišťovat rozhodné skutečnosti. Naproti tomu žalovaná strana takové pravomoci měla, avšak ta je nevyužila, což žalobce považuje za porušení zákona. V předmětné věci totiž nepřípustně pro žalovanou stranu stačilo pouze to, že si opatřila výsledky dokazování prováděného Policií ČR v trestní věci vedené proti R. V., kde se objasňovaly stejná skutková zjištění jako v projednávané věci, aniž by žalovaná strana si zjistila konečné výsledky dokazování před trestním soudem.

Původní žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu, když žalobcem vznesené námitky nejsou důvodné, neboť v daném případě bylo postupováno zcela v souladu se zákonem. K tomu podotkl, že vznesené námitky se vztahují pouze k neuznanému nároku na odpočet daně z daňových dokladů, na kterých je uvedena jakožto dodavatel společnost EKVIVA, a. s., ačkoliv předmětné daňové povinnosti se týkají i daňových dokladů jiných daňových subjektů.

Ve vztahu k prokázání nárokovaného odpočtu z daňových dokladů, kde byla uvedena společnost EKVIVA, a. s., byl žalobce správcem daně vyzván k předložení důkazních prostředků, z nichž by bylo zřejmé, že žalobce tato plnění přijal právě od této společnosti. Žalobce přitom k některým plněním předložil důkazní prostředky, z nichž však nebylo zřejmé, že práce prováděla právě společnost EKVIVA, a. s., k některým deklarovaným plněním pak žalobce nepředložil nic.

V návaznosti na právě uvedené původní žalovaný uvedl, že žalobce byl seznámen s hodnocením důkazních prostředků žalovanou stranou, které byly předloženy k předmětným dokladům a jimiž žalobce prokazoval, že údajně skutečně přijal zdanitelná plnění od společnosti EKVIVA, a. s., řádově za 20 mil. Kč, a to v tom, směru, že dané důkazní prostředky jsou nevyhovující a neprokazují přijetí stavebních prací a materiálu tak, jak tvrdí žalobce. K tomu doplnil, že samotným původním žalovaným byl žalobce seznámen o hodnocení důkazních prostředků, a to písemností ze dne 6. 4. 2012. Dle původního žalovaného se žalobce zaměřuje pouze na procesní stránku daňového řízení, aniž by předkládal žalované straně takové důkazní prostředky, které by potvrzovaly, že žalobce skutečně přijal zdanitelná plnění od společnosti EKVIVA, a. s. Žalobce do data vydání žalobou napadeného rozhodnutí nesplnil svoji povinnost předkládat důkazní prostředky, podávat návrhy a vysvětlení ke svému tvrzení o přijetí předmětných zdanitelných plnění. Informace o trestním stíhání R. V., který vstoupil do obchodního vztahu se žalobcem, měla žalobce vést k tomu, aby prověřil, zda tato osoba je důvěryhodnou osobou či nikoliv, avšak takto žalobce nepostupoval, třebaže z veřejně dostupného obchodního rejstříku vyplývalo, že R. V. nebyl statutárním orgánem společnosti EKVIVA, a. s., přičemž žalobce současně žádnými relevantními důkazními prostředky nedoložil, že by byl pověřen k jednání za společnost EKVIVA, a. s. Žalobce pak nemohl vstoupit do obchodního vztahu s domněním, že R. V. je osobou oprávněnou jednat jménem dotyčné společnosti a pak si nárokovat odpočet z daňových dokladů, které ani tato společnost nevystavila a práce a materiál skutečně žalobci nedodala.

Závěrem původní žalovaný uvedl, že žalobce nebyl nijak zkrácen na svých zákonných právech. V případě žalobce bylo vydáno zákonné přezkoumatelné rozhodnutí, které má oporu ve správním spise.

Při ústním jednání soudu konaném dne 27. 6. 2016 právní zástupce žalobce odkázal v plném rozsahu na žalobu a zdůraznil, že v předmětné věci by měl soud přihlížet i k vydanému zprošťujícímu trestnímu rozsudku zdejšího soudu ve vztahu k R. V., s nímž žalobce uzavíral obchodní kontrakty, přičemž se jedná o rozsudek ze dne 1. 4. 2015, č. j. 49 T 5/2012 - 926, který nabyl právní moci dne 10. 5. 2016. Z tohoto důvodu by soud měl žalobě vyhovět. V reakci na poskytnutý referát ze správního spisu právní zástupce žalobce uvedl, že již ve svém elektronickém podání odesílaném dne 7. 12. 2010 v 19:24 hod. přiložil do přílohy plnou moc, jak vyplývá z hlavičky tohoto elektronického podání. Nechápe, proč tato skutečnost nevyplývá ze správního spisu, v němž je založeno na první pohled identické elektronické podání z téhož data a téhož času, v jehož hlavičce ovšem chybí informace o tom, že obsahuje přílohu s plnou mocí. Na podporu tohoto tvrzení soudu předložil k založení do spisu výtisk daného elektronického podání, ohledně něhož žádá, aby jím soud provedl dokazování. K tomu doplnil, že elektronické podání si vytiskl v programu Outlook, přičemž má za to, že tehdejší praxe u správce daně byla taková, že elektronická podání, třebaže byla elektronicky podepsána, správce daně nepovažoval za elektronicky podepsané, a proto bylo zapotřebí do 5 dnů tato podání ještě doplnit poštou. To právní zástupce žalobce v dané věci učinil. Dále doplnil, že na protokolu z ústního jednání ze dne 23. 11. 2010 má poznámku na samostatném poznámkovém papírku „lhůta do 8.12. STŘEDA“, přičemž se nejedná o jeho rukopisem psanou poznámku. Z toho důvodu právní zástupce žalobce usuzuje, že žalobce se ke správci daně dostavil právě dne 8. 12. 2010, který byl patnáctým dnem po 23. 11. 2010. K věci se vyjádřil i samotný žalobce s tím, že žádný telefonát mezi ním a správcem daně se neuskutečnil dne 6. 12. 2010, přičemž si již nevybavuje, na základě jaké skutečnosti se dne 8. 12. 2010 dostavil ke správci daně. Dne 8. 12. 2010 v jeho přítomnosti žádná stávka ze strany správce daně nebyla držena, přičemž žalobce byl tehdy správcem daně ujištěn, že projednání zprávy o daňové kontrole má jen formální ráz, když všechno řeší Policie ČR, takže správce daně nijak více činný nebude. Tehdy dne 8. 12. 2010 příslušná pracovnice správce daně stála před finančním úřadem a ujišťovala ho, že správce daně nestávkuje. Pár hodin poté se právní zástupce žalobce již nedokázal zkontaktovat se správcem daně, neboť jeho pracovníci již byli ve stávce.

Pověřená pracovnice stávajícího žalovaného při témže ústním jednání před soudem navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost a v podrobnostech odkázala na dosavadní vyjádření žalované strany. Dále uvedla, že spisový materiál, který předložil původní žalovaný, považuje za kompletní. Žalobce na podporu svých tvrzení ohledně událostí ze dne 6. 12. 2010 a dne 8. 12. 2010 nepředložil žádné důkazní prostředky, a proto by soud měl vycházet ze skutkového stavu tak, jak je zachycen v předloženém správním spise, který žalovaný považuje nadále za kompletní.

Při tomtéž ústním jednání soud z vlastní iniciativy provedl v intencích ust. § 52 s. ř. s. dokazování, a to čtením rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 4. 2015, č. j. 49 T 5/2012 – 926, jímž byl R. V. zproštěn obžaloby ve smyslu ust. § 226 písm. a) trestního řádu, která spočívala v tom, že v letech 2008 až 2009 jako zaměstnanec společnosti EKVIVA, a. s., vystavoval fiktivní faktury pro firmu J. P., čímž měl spáchat zvláště závažný zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle ust. § 240 odst. 1, odst. 3

trestního zákoníku, neboť nebylo prokázáno, že skutek, pro nějž byl R. V. stíhán, se stal. Vedle toho soud k návrhu právního zástupce žalobce provedl v intencích ust. § 52 s. ř. s. dokazování čtením elektronického podání, které právní zástupce žalobce odeslal správci daně dne 7. 12. 2010 v 19:24 hod. a které soud založil do spisu.

Při dalším ústním jednání konaném dne 27. 7. 2016 právní zástupce žalobce uvedl, že správce daně postupoval nepřipustně při ukončení daňové kontroly, když žalobce před ukončením daňové kontroly legitimně požadoval, aby se přihlédlo k jeho vyjádření a k vyjádření jeho právního zástupce, kdy jejich součástí byl i návrh na provedení dokazování, což správce daně nepochopitelně neakceptoval. K hmotněprávní stránce věci pak uvedl, že k faktickému provedení stavebních prací došlo, což odpovídá logice věci, neboť žalobce zaměstnává pouze jednoho bagristu, přičemž faktické provedení stavebních prací pro společnost EKVIVA, a. s., pod hlavičkou firmy R. B. byly provedeny a zaplacený a že R. V. jednající za firmu R. B. se žádné trestné činnosti nedopustil, konstatoval i trestní soud ve zprošťujícím rozsudku ze dne 1. 4. 2015, č. j. 49 T 5/2012 – 926.

Pověřená pracovnice stávajícího žalovaného při témže ústním jednání před soudem pak nadále požadovala zamítnutí žaloby.

Napadené rozhodnutí odvolacího orgánu soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si vyžádal u žalovaného spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu a uskutečněném ústním jednání dospěl k závěru, že se sice neztotožňuje se všemi žalobními námitkami, nicméně že žaloba je důvodná, a to pro zásadní procesní pochybení správce daně, kterého se dopustil v daňovém řízení.

Předně soud uvádí, že se neztotožnil s námitkami žalobce v tom směru, že daňová kontrola, která u něj byla zahájena správcem daně dne 22. 3. 2010, byla ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07, nezákonná, jelikož mu správce daně při zahájení daňové kontroly nesdělil důvody, na základě kterých je kontrola zahájena, a proto se nejednalo o úkon ve smyslu ust. § 47 odst. 2 starého daňového řádu, jenž by prodloužil lhůty k doměření daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí a 3. čtvrtletí roku 2007. Žalobce by měl vzít v potaz, že problematikou zákonnosti zahajovaných daňových kontrol ve spojitosti se sdělováním důvodů, které vedly správce daně k dané kontrole, se po vyhlášení výše citovaného nálezu Ústavního soudu obšírně vypořádal Nejvyšší správní soud, přičemž z jeho konstantní judikatury vyplývá, že správce daně nemusí při zahájení daňové kontroly u daňového subjektu disponovat konkrétním podezřením či pochybnostmi o řádném splnění kontrolované daňové povinnosti. Takto výslovně judikoval Nejvyšší správní soud např. ve svém dosud nepřekonaném rozsudku ze dne 26. 10. 2009, č. j.

8 Afs 46/2009 - 46, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1983/2010 a také na www.nssoud.cz. Ústavní stížnost proti tomuto rozsudku Ústavní soud odmítl pro zjevnou neopodstatněnost usnesením ze dne 8. 12. 2010, sp. zn. IV. ÚS 36/10, dostupném na www.usoud.cz. Ústavní soud sice v minulosti v ojedinělých případech, a to např. ve věci sp. zn. I. ÚS 1835/07, vyslovil právní názor opačný, na který se v žalobě odvolával žalobce, nicméně později se ztotožnil s výše předestřenými závěry Nejvyššího správního soudu. Z pohledu judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu tak předmětná daňová kontrola byla u žalobce zahájena zákonně, třebaže správce daně do protokolu o ústním jednání ze dne 22. 3. 2010, při němž byla daňová kontrola zahájena, výslovně nesdělil důvody, na základě kterých daňovou kontrolu zahájil. Zákonné zahájení předmětné kontroly pak v daném případě představovalo úkon ve smyslu ust. § 47 odst. 2 starého daňového řádu, který prodloužoval obě lhůty k doměření daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí a 3. čtvrtletí roku 2007 a jejich konec tak nově připadal na 31. 12. 2013. Žalobou napadené rozhodnutí ze dne 24. 5. 2012 tak bylo zjevně vydáno před marným uplynutím prekluzivní lhůty.

Naproti tomu žalobce zcela legitimně poukazoval na pochybení, jehož se dopustil správce daně v závěru uskutečněné daňové kontroly. Soud má na mysli skutečnost, že správce daně před ukončením daňové kontroly nepřipustně zcela pominul jakkoliv reflektovat e-mailové podání ze dne 7. 12. 2010, které obdržel od JUDr. Richarda Třeštíka, právního zástupce žalobce dne 7. 12. 2010 a které bylo správci daně dne 9. 12. 2010 řádně doplněno v písemné podobě, k němuž byla připojena i plná moc pro daného právního zástupce žalobce ze dne 30. 11. 2010. V daném podání ze dne 7. 12. 2010 přitom právní zástupce žalobce učinil zevrubné vyjádření k výsledkům zjištěným v průběhu daňové kontroly před jejím ukončením, kdy rozporoval dosavadní zjištění správce daně, která byla žalobci předestřena správcem daně při ústním jednání dne 23. 11. 2010, jehož účelem bylo právě seznámit žalobce s kontrolními zjištěními a dát mu možnost se k těmto zjištěním vyjádřit, a v návaznosti na to pak právní zástupce žalobce v daném podání ze dne 7. 12. 2010 vnesl návrh na provedení dokazování celé řady výsledků svědků (11 osob) vždy s uvedením, k jakým skutečnostem by měli být svědci vyslechnuti.

Právě předestřený tehdejší procesní krok právního zástupce žalobce přitom zcela korespondoval s ujednáním, které bylo sjednáno mezi správcem daně a žalobcem v rámci ústního jednání ze dne 23. 11. 2010, jehož účelem bylo seznámit žalobce s kontrolními zjištěními z daňové kontroly před jejím ukončením a dát žalobci možnost se k těmto zjištěním vyjádřit, jak výslovně plyne z protokolu o ústním jednání ze dne 23. 11. 2010, č. j. 106470/10/178930506078. V závěru tohoto protokolu je výslovně v tomto směru uvedeno, že správce daně stanovuje žalobci 15 denní lhůtu ode dne daného ústního jednání pro jeho případné vyjádření. V závěru daného protokolu je zároveň výslovně uvedeno, že žalobce požádal o lhůtu pro vyjádření se.

Na tomto místě soud poznamenává, že konec 15 denní lhůty počítané ode dne 23. 11. 2010 připadal na den 8. 12. 2010. Proto podání právního zástupce žalobce ze dne 7. 12. 2010, které správce daně obdržel téhož dne a které obsahovalo vyjádření žalobce ke kontrolním zjištěním a důkazní návrhy, bylo učiněno zcela v souladu s ujednáním ze dne 23. 11. 2010 a jednalo se o řádné a včasné podání, na nějž mělo být správcem daně před ukončením daňové kontroly patřičně reagováno – jednak na obsah vyjádření a jednak na navržené dokazování. Existence daného podání ze dne 7. 12. 2010 včetně skutečnosti, že jej

správce daně skutečně obdržel téhož dne, prokazatelně vyplývá z obsahu správního spisu, čemuž odpovídaly i výsledky dokazování v řízení před soudem. Správce daně však podání právního zástupce žalobce ze dne 7. 12. 2010 před ukončením daňové kontroly v rámci své rozhodovací činnosti jakkoliv nerefletoval a bez dalšího přímo se žalobcem, ačkoliv ten byl v dané době právně zastoupen JUDr. Richardem Třeštíkem, dne 8. 12. 2010 uskutečnil ústní jednání, kdy s ním byla projednána a podepsána zpráva o daňové kontrole. Správce daně tak v rozporu s ust. § 16 odst. 4 písm. c), písm. f) starého daňového řádu zcela pominul nejenže obsah podání právního zástupce žalobce ze dne 7. 12. 2010 s vyjádřením ke kontrolním zjištěním a s návrhem na provedení dokazování svědeckými výslechy, nýbrž v rozporu s ust. § 10 odst. 3 téhož zákona pominul i fakt, že žalobce byl zastoupen právním zástupcem, s nímž bylo zapotřebí projednat zprávu o daňové kontrole. Na tomto závěru nic nemůže změnit ani obsah úředního záznamu správce daně ze dne 6. 12. 2010 o údajném telefonickém rozhovoru z téhož dne mezi E. K., pracovníci správce daně, a žalobcem, v němž je sice mj. uvedeno, že žalobce měl prohlásit, že nebude navrhopovat provést další dokazování a že bude souhlasit s projednáním daňové zprávy dne 8. 12. 2010. Nicméně v dotyčném úředním záznamu správce daně ze dne 6. 12. 2010 je zároveň uvedeno, že žalobce celou věc předal svému právnímu zástupci, jelikož tomu nerozumí. Obsah úředního záznamu tak odpovídá skutečnosti, že následující den, tj. 7. 12. 2010, správce daně od právního zástupce žalobce obdržel jeho podání z téhož dne. Nesprávný postup správce daně dne 8. 12. 2010 při projednávání daňové kontroly, kdy při provádění tohoto úkonu byl zcela opomenut právní zástupce žalobce (nikde v protokolu není zmínka o jeho zastupování) a obsah jeho podání ze dne 7. 12. 2010, nemůže zhojit ani údajné prohlášení samotného žalobce ze dne 6. 12. 2010 o tom, že nebude navrhopovat provést další dokazování a že bude souhlasit s projednáním daňové zprávy dne 8. 12. 2010, jak bylo zachyceno v úředním záznamu správce daně ze dne 6. 12. 2010, když následující den, tj. 7. 12. 2010, a tedy ve sjednané 15 denní lhůtě, v níž žalobce správci daně avizoval, že se vyjádří ke kontrolním zjištěním, správce daně od právního zástupce žalobce obdržel jeho podání z téhož dne.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že daňová kontrola nebyla správcem daně řádně ukončena, neboť nebyla projednána s právním zástupcem žalobce, ačkoliv ten v dané době zastupoval žalobce (navíc aktivně), a před vydáním obou dodatečných platebních výměrů nebylo jakkoliv správcem daně bráno v potaz jeho podání ze dne 7. 12. 2010 třebaže obsahovalo konkrétní vyjádření ke kontrolním zjištěním a konkrétní zdůvodněné návrhy na provedení dokazování. Zjištěná pochybení správce daně v závěru daňové kontroly představují závažnou procesní vadu daňového řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která mohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Soud má za to, že pokud se žalobcem resp. s jeho právním zástupcem nebyla řádně ukončena, neboť s ním nebyla vůbec projednána, nemohlo následně dojít k zákonnému doměření na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí a 3. čtvrtletí roku 2007. K náležitému projednání zprávy o daňové kontrole s právním zástupcem žalobce přitom nedošlo do vydání žalobou napadeného rozhodnutí, třebaže by se tak stalo v rámci odvolacího řízení. Závažné procesní pochybení v podobě absence náležitého projednání zprávy o daňové kontrole s právním zástupcem žalobce a tedy i absenci řádného ukončení daňové kontroly nezhojil ani přípis tehdejšího původního žalovaného ze dne 6. 4. 2012, č. j. 4101/12-1300-506002, nazvaný jako „Seznámení se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují“, který adresoval sice již právnímu zástupci žalobce, nicméně se tak stalo až krátce před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 24. 5. 2012, tedy více než rok a půl po vydání

dodatečných platebních výměrů ze dne 13. 12. 2010 a poté co o těchto dodatečných platebních výměrech bylo i rozhodnuto správcem daně v rámci odvolacího řízení rozhodnutími ze dne 10. 11. 2011, navíc toto podání nelze ztotožňovat se zprávou o daňové kontrole, když se nejedná nejen dle svého označení, nýbrž i dle svého obsahu, o identický dokument. Právě učiněné závěry soudu o pochybení správce daně při projednávání zprávy o daňové kontrole, kterou nezhojil ani původní žalovaný do data vydání žalobou napadeného rozhodnutí, přitom soud již vyslovil v řízení o žalobách žalobce, které byly evidovány pod sp. zn. 15 Af 360/2012 a sp. zn. 15 Af 361/2012, když měli shodný skutkový základ, a plně i korespondují závěrům, které vyslovil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 29. 9. 2011, č. j. 8 Afs 12/2011 – 183, který je dostupný na www.nssoud.cz.

S ohledem na shora zjištěné zkrácení procesních práv žalobce postupem správce daně v závěru daňové kontroly, které bez výhrad akceptoval i původní žalovaný a které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, tak soudu nezbývalo, než ve výroku rozsudku ad I. rozhodnout v intencích ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro vady řízení. Současně podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací stávajícímu žalovanému k dalšímu řízení, v němž je podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku.

V důsledku zjištěné závažné procesní vady se soud dalšími námitkami žalobce hmotněprávního rázu nezabýval, neboť by to bylo za daného stavu předčasné.

Pro úplnost soud ještě doplňuje, že podmínky pro zrušení obou rozhodnutí správce daně o odvolání ze dne 10. 11. 2011 a obou dodatečných platebních výměrů správce daně ze dne 13. 12. 2010 neshledal, a to s ohledem na stávající judikaturu Nejvyššího správního soudu (k tomu srov. rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 11. 2009, č. j. 1 Aps 2/2008 - 76, které je publikováno ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1997/2010 a také na www.nssoud.cz), z níž vyplývá, že pokud dojde ke zrušení prvoinstančního daňového rozhodnutí ze strany odvolacího daňového orgánu či soudu, nemůže prvostupňový správní orgán již v daňovém řízení pokračovat a vydat rozhodnutí nové. Pokud by tedy soud tímto rozsudkem současně zrušil i rozhodnutí správce daně, *a priori* by tím deklaroval, že v případě žalobce se nemá dodatečně rozhodnout o jeho daňové povinnosti na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí a 3. čtvrtletí roku 2007, což není záměrem soudu vzhledem k učiněným závěrům.

Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. uložil stávajícímu žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 17.036,-Kč. Tato částka se skládá z částky 3.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek ve výši 1 x 3.000,-Kč; dále z částky 4.200,- Kč za 2 úkony právní služby zástupce žalobkyně JUDr. Richarda Třeštíka po 2.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění do 31. 12. 2012 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)]; dále z částky 600,- Kč za 2 s tím související režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006; dále z částky 6.200,-Kč za 2 úkony právní služby po 3.100,-Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 1. 2013 [účast při jednání soudu dne 27. 6. 2016 a dne 27. 7. 2016 – 2 x § 11 odst. 1 písm. g)]; dále z částky 600,- Kč za 2 s tím související režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl.

Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 2.436,-Kč odpovídající 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 3. srpna 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová